

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.354/2025/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	ügyvédi iroda1 (cím1) (eljáró ügyvéd: dr. Világi Balázs) ügyvédi iroda2 (cím2) (eljáró ügyvéd: dr. Réti László)
Az alperes:	Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (1051 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 52.)
Az alperes képviselője:	dr. Hoschek Livia kamarai jogtanácsos
Az alperesi érdekelt:	érdekelt1 (cím3)
Az alperesi érdekelt képviselője:	ügyvédi iroda3 (cím4)
A per tárgya:	energiaügyben indult közigazgatási jogvita (határozat1) felülbírálat
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (20. sorszám alatt), felperes (21-23. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 106.K.700.172/2025/18. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felek és az alperesi érdekelt a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési részilletéket, míg a fennmaradó 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési részilletéket az alperes helyett az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] 2008-ban ún. név1 kapacitáslekötési eljárás volt folyamatban a helység1 kiadási pont vonatkozásában. Az alperesi érdekelt, mint földgáz szállítási rendszerüzemeltető és a felperes, mint földgáz kereskedelemmel foglalkozó gazdasági társaság 2008. október 20-án hosszútávra kötöttek le kilépési kapacitást ország1 irányába, a fizetendő rendszerhasználati díjat a szerződésben rögzített képletben határozták meg (a továbbiakban: szerződés1). Az összehangolt földgázszállítási tarifaszervezetekre vonatkozó üzemi és kereskedelmi szabályzat létrehozásáról szóló 2017. március 16-i 2017/460/EU bizottsági rendelet (a továbbiakban: TAR NC) új egységes elvek szerinti szabályokat vezetett be a földgázszállító-rendszer díjainak meghatározásához, ezt követően a különböző kilépési pontokra főszabály szerint nem alkalmazhatók eltérő referenciaár-módszertanok. Az alperes, mint nemzeti szabályozó hatóság a TAR NC 3. cikk (2) bekezdése szerinti referenciaár-módszertant elsőként a határozat2 számú határozattal 2019. október 1-jei hatállyal megállapított referenciaár-módszertanban érvényesítette. A határozat2 számú határozattal szemben jogorvoslattal nem éltek, annak bírósági felülvizsgálatára nem került sor. Ezáltal az alperes a felperesnek a szerződés1 alapján fizetendő helység1i kilépési pont díját a rendszer összes többi kilépési pontjának díjával azonos módon, egységes módszertan alapján állapította meg.

[2] Ezt követően, a 2021. október 1-től 2025. szeptember 30-ig tartó árszabályozási ciklusra az alperes meghozta a határozat3. számú határozatát, melyben meghatározta a referenciaár-módszertant, valamint megállapította, hogy 2021. március 31-én hatályát veszti a korábbi, határozat2 számú határozata. A határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Törvényszéken 106.K.703.342/2021. számon közigazgatási per indult, melynek során a bíróság a 2022. január 12-én kelt ítéletével a határozat3. számú határozatot megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte. A Kúria a 2022. május 31-én kelt ítéletével a törvényszék ítéletét helybenhagyta. Az alperes a megismételt eljárás során 2022. október 5-én meghozta a határozat4. számú határozatát, melyet a felperes - és egy másik földgázkereskedő - keresettel támadott. A Fővárosi Törvényszék ezen közigazgatási pert – az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezésére tekintettel – felfüggesztette.

[3] Az alperes 2021. április 1-én hivatalból közigazgatási hatósági eljárást indított a földgázszállítási rendszerüzemeltetési díjak, mint rendszerhasználati díjak megállapítása érdekében. Az eljárásban a határozat3. számú határozatban közzétett referenciaár-módszertan felhasználásával meghatározta az egyes szállítórendszeri pontok díjait, és a díjmeghatározási folyamat részletes, számszaki szintű bemutatását, amit a Hhatározat1 számú határozatával hirdetett ki. A Hhatározat1 számú határozat I. pontjában kötelezte az alperesi érdekeltet, hogy az 1. számú mellékletében megállapított földgáz szállítási rendszerüzemeltetési díjakat 2021. október 1. 06 órától – 2022. október 1. 06 óráig tartó időszakban alkalmazza. A III. pontban

kimondta, hogy a határozat mellékletei annak elválaszthatatlan részét képezik. Az 1. számú mellékletben megállapított földgáz szállítási, rendszerüzemeltetési díj, mint rendszerhasználati díj a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény (a továbbiakban: GET.) 103.§ (2) bekezdés a) pontja alapján hatósági árnak minősült.

A kereset és a védírat

[4] A felperes a Hhatározat1 számú határozattal szemben keresetlevelet nyújtott be, melyben az alperes új eljárásra kötelezése mellett elsődlegesen a határozat megsemmisítését, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését kérte. Állította, hogy a konkrét rendszerhasználati díjmegállapítás (Hhatározat1 határozat) nem elválasztható a referenciaár-módszertan határozattól (határozat3. határozat). Korábban a vezeték1 összekötő vezetékekre vonatkozó díjakat árszabályozásilag az alperes külön csoportban kezelte, azokat un. Discounted Cash Flow modell szerint állapította meg. A határozat2 számú határozattal ezen módszeren változtatva a magyar földgázrendszert egyetlen entry/exit zónának tekintve a TAR NC alapján egységes referenciaár-módszertant vezetett be. Nem vette figyelembe a TAR NC rendelet „Meglévő szerződések” című 35. cikk (1) bekezdését, mely alapján a meglévő szállítási díjat a rendelet nem érinti. A szerződés1 olyan szerződésnek minősül, melyre a rendelet hatálya nem terjed ki, ennél fogva arra az alperes a referenciaár-módszertant nem alkalmazhatja. A határozat3. számú határozatban megállapított módszertan alapján a határozat1 számú határozat szerint számított ár helyessége alapvetően érinti a szolgáltatás díját, így a felperes jogát, jogos érdekét. Az alperes döntése sérti az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 81. § (1) bekezdését is, mert indokolást nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a szerződés1 kapcsán a mentességi szabályokat miért nem alkalmazta. Emellett a Hhatározat1 számú határozat publikált szövegében az adatok egy részét az alperes megismerhetetlenné tette, ezáltal azok nem voltak ellenőrizhetőek. Indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 32. §-a folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 123. § (2) bekezdése alapján az eljárását a határozat3. számú határozat elleni 106.K.703.342/2021. számú per jogerős befejezéséig függessze fel.

[5] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, érdemben vitatta a felperes kereshetőségi jogát, az eljárás felfüggesztését pedig a GET 129/B. § (5) bekezdésére hivatkozással nem tartotta szükségesnek. Kifejtette, hogy a TAR NC 35. cikk (1) bekezdése szerinti mentesség a felperes esetében nem alkalmazható, mivel az csak azon szerződésekre vonatkozik, amelyek díjának szintje kizárólag indexálással változik. Ezzel szemben a szerződés1 változó árú szerződés. A román-magyar határkeresztező infrastruktúra építéskor a GET 85. § (1) bekezdése szerinti mentesség megadása szintén nem történt meg; a kapacitásbővítésnek a referenciaár-módszertanban rögzített díjszámításra pedig nincs kihatása. A határozat 1.3. pontja tartalmazza, hogy az egyes hivatkozott adatokat miért tette megismerhetetlenné.

[6] Az alperesi érdekelt szintén a kereset elutasítását kérte. Az alperessel egyezően előadta, hogy a TAR NC 35. cikke szerinti mentesség a szerződés1 vonatkozásában nem alkalmazható, és a GET 85. § (1) bekezdése szerinti mentesség sem került megállapításra.

Az elsőfokú bíróság döntése

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes Hhatározat1 számú határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte. Az EUB C-277/22. számú ügyben hozott döntésére hivatkozással rögzítette, hogy a felperes a per tárgyát illetően keresetösségi joggal rendelkezett. Rámutatott, hogy a földgáz szállítási rendszerüzemeltetési díjak, mint rendszerhasználati díjak megállapítása két, egymást követő és gyakorlatilag egymásra épülő hatósági eljárás eredményeként történik. Az alperes először a TAR NC 26. cikke és a 27. cikk (4) bekezdése szerint megállapítja az árszabályozási ciklusra irányadó referenciaár-módszertant, majd ezt követően egy másik hatósági eljárásban - ezzel összhangban - a megállapított módszertan alapján határozza meg a rendszerhasználati díjak mértékét. A keresettel támadott Hhatározat1 számú határozat általános indokolása szerint az alperes az eljárása során kifejezetten figyelembe vette a határozat3. számú referenciaár-módszertant megállapító határozatban és annak 1. mellékletében foglaltakat. A rendszerhasználati díjak megállapítása tehát a határozat3. számú határozat alapján kerültek meghatározásra, azok arra épülnek. Mivel a Fővárosi Törvényszék a Kúria által helybenhagyott jogerős ítéletével a határozat3. számú határozatot ex tunc hatállyal megsemmisítette, az értelemszerűen kihatott a Hhatározat1 számú határozat jogszerűségére is, ezáltal a díjhatározat jogi alapja kiüresítésre került. Mindezek alapján a rendszerhasználati díjak megállapítása nem lehet jogszerű, mivel a kiszámításhoz alapul szolgáló referenciaár-módszertant megállapító határozat megsemmisítése következtében a díjmérték megállapításának nincs jogalapja. A Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.312/2024/6. számú ítéletére hivatkozással hangsúlyozta, hogy a hatósági-díj rendszerben nem maradhat szabályozással lefedetlen időszak. Erre vonatkozóan pedig a GET 129/B. § (5) bekezdésének kiegészítő szabálya tekinthető irányadónak. Mivel az alperes az új eljárásban időközben meghozta az új referenciaár-módszertant megállapító és véglegessé vált határozat4. számú határozatát az eredeti szabályozási időszakra (2021. október 1. 6 órától 2022. október 1. 6. óráig) vonatkozóan, az új tarifahatározatot ezen új referenciaár-módszertant megállapító határozat alapján kell meghozni. A felperesnek járó perköltség összegét mérsékelte, mivel a dr. Világi Balázs ügyvéd által a korábbi peres számon hozott, 106.K.700.903/2024/4. számú felfüggesztő végzés elleni fellebbezésre felszámított 75.000 forint + áfa összeget nem fogadta el, tekintettel arra, hogy az a másodfokú eljárással összefüggésben merült fel, a másodfokú perköltség részét képezte. Továbbá a 10. sorszámú előkészítő irat kapcsán felszámított 8 órából csak az egyeztetésre fordított 4 munkaórát fogadta el, mivel a 10. sorszámú irat joghatályosan nem került benyújtásra. A 2025. július 9. napján tartott tárgyalásra való felkészülésre, valamint azon való részvételre felszámított 3 órát szintén nem fogadta el, mert a tárgyalás a felperes indokolatlanul késedelmesen előadott érvei miatt került megtartásra.

A fellebbezések és az észrevételek

[8] A felperes a fellebbezésében - a rendelkező rész változatlanul hagyásával - elsődlegesen az elsőfokú ítélet indokolásának a megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság a megismételt eljárásra egyértelmű utasítást adjon arról, hogy az alperes az új eljárása során visszamenőleges hatállyal nem alkothat tarifát, az eredeti szabályozási időszakra új tarifa meghatározása nem lehetséges és a Hhatározat1 számú határozatot megelőzően hatályban lévő díjak alkalmazandók; másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte. Kérte továbbá az elsőfokú perköltség mérséklésének a mellőzését, valamint a másodfokú eljárásban felmerült perköltségének az alperes általi megtérítését. Rögzítette, hogy az ügy érdeme tekintetében fellebbezéssel nem él, a fellebbezés kizárólag az elsőfokú ítéletnek a megismételt eljárásra vonatkozó utasítását érinti. Az elsőfokú ítélet szerint az alperesnek a megismételt eljárásban a 2021-2022. közötti időszakra kellene tarifát alkotnia, amely sérti a GET. 104. § (5) bekezdését, 104/B. § (4) bekezdését, valamint a TAR NC 30. cikkének rendelkezéseit. A GET 129/B. § (5) bekezdése rendezi azt az esetet, amikor a bíróság a rendszerhasználati díjakat megállapító határozatot közigazgatási perben megsemmisíti. Ilyen helyzetben pedig a jogerős bírósági döntést közvetlenül megelőzően alkalmazott díjakat kell alkalmazni. A rendelkezés alapján tehát nem szükséges a megismételt eljárásban a díjak visszamenőleges hatályú meghatározása, ugyanis a GET annak hiányában is biztosítja, hogy ne maradjon tarifával le nem fedett időszak. A földgáz rendszerhasználati díjak, a különdíjak és a csatlakozási díjak meghatározásának a 2021-ben induló árszabályozási ciklusra vonatkozó keretszabályairól szóló 8/2020. (VIII. 14.) MEKH rendelet (a továbbiakban: Keretrendelet) 3/A. §-ban meghatározott díjkülönbözet miatti árkorrekció is csak akkor hajtható végre, ha az alperes visszamenőlegesen nem határoz meg tarifát, mivel ellenkező esetben árkülönbözet sem keletkezne. Ugyan az elsőfokú ítélet hivatkozik a Fővárosi Ítéltábla hasonló ügyben született 3.Kf.700.312/2024/6. számú döntésében kifejtett jogértelmezésre, azonban a hivatkozott és a jelen ügy között alapvető különbséget jelent, hogy ott egy egészében teljesedésbe még nem ment időszak került elbírálásra. Jelen ügyben azonban a teljesítési idő már lezárult. Emellett az ítélet a [34] bekezdésében nem egyértelmű abban, hogy a megsemmisített tarifahatározat tovább alkalmazására nincs lehetőség, vagy az az ex tunc hatályú megsemmisítésre tekintettel visszamenőlegesen sem volt alkalmazható. A perköltség tekintetében hivatkozott arra, hogy a 10. sorszámu beadványt a 2025. június 18. napján megtartott tárgyalást megelőzően, már egy héttel korábban benyújtotta és az alperesnek közvetlenül is megküldte, azt tehát mind a bíróság, mind az alperes megismerhette. Nem volt tehát jelentősége annak, hogy az formálisan nem került joghatályosan előterjesztésre, annak tartalma – a tárgyaláson tett személyes előadás folytán – egyébként is a per részévé vált. Az irat benyújtására nem került „indokolatlanul késedelmesen” sor, mivel a Kp. nem állapít meg határidőt az előkészítő irat benyújtására; határidő hiányában nem eshetett késedelembe. Az alperesnek lehetősége lett volna a benyújtott iratra észrevételt tennie, mivel arra 8 nap állt rendelkezésére. A perköltségnek ezen az alapon történő csökkentése tehát megalapozatlan. A felfüggesztő végzés kapcsán mellőzött 75.000 forint + áfa összegű perköltséget a fellebbezése nem érintette.

[9] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletének [30] bekezdésében a GET 129/B. § (5) bekezdésének azon fordulatából, miszerint a jogerős bírósági döntést közvetlenül megelőzően alkalmazott referenciaármódszertant kell alkalmazni, tévesen következtetett arra, hogy ez a módszertan a határozat2 számú határozatban rögzített módszertan lenne. Ez pedig az ügy érdemére kiható

jogsabálysértés, mely a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésébe (indokolási kötelezettség megsértése), valamint a GET 129/B. § (5) bekezdésébe ütközik. A határozat3. számú határozat annak 2022. május 31. napján történt jogerős megsemmisítéséig hatályban volt. Ezt megelőzően a határozat2 számú határozat már 2021. szeptember 30. napján hatályát veszítette, tehát nem igaz, hogy ez lett volna a jogerős bírósági döntést közvetlenül megelőzően alkalmazott referenciaár-módszertan. A hatályon kívül helyezést közvetlenül megelőzően alkalmazott módszertan a határozat3. számú határozat szerinti módszertan volt. Emellett az ítélet [28] és [34] bekezdéseiben foglaltak egymásnak ellentmondóak, a megismételt eljárásra értelmezhetetlen utasítást adnak, mivel egyrészt megállapítja, hogy az eredeti szabályozási időszak letelt, másrészt rögzíti, hogy a megsemmisített tarifahatározatot nem alkalmazhatja tovább az új tarifahatározat meghozataláig. Ez az előírás a megismételt eljárásban végrehajthatatlan és sérti a Kp. 86. § (4) bekezdését, valamint 97. § (4) bekezdését. Az elsőfokú perköltség vonatkozásában a 17. sorszámú iratra felszámított 200.000 forint összegű felperesi perköltség jogszabálysértő, mivel azt a felperes a 15. sorszámú végzésben foglalt előterjesztésre nyitva álló határidőn túl nyújtotta be, mely így a Pp. 149. § (1) bekezdése alapján hatálytalannak minősül, arra költséget felszámítani nem lehet. A párhuzamos eljárások felkutatása címén felszámított 240.000 forint költség szintén nem megalapozott, miután a párhuzamos eljárásokban is a felperesi jogi képviselő járt el, azokban lényegében azonos tartalmú beadványokat nyújtott be, így az ügyek tanulmányozása külön munkatevékenységet nem jelentett. Az EUB eljárás pedig nem a jelen perrel összefüggésben került lefolytatásra. A 10. sorszámú beadványra felszámított 320.000 forintos költséget ugyancsak sérelmesnek találta, mert a beadvány nagymértékben megegyezett a 106.K.701.345/2025. számú perben ugyanezen a napon benyújtott beadványával.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperes fellebbezésének az elutasítását kérte. Kifejtette, hogy az alperes fellebbezésében a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésének megsértése körében jogi előadást nem tett, csupán jogszabályhelyet jelölt meg, kimunkált jogi érvelést nem adott elő. A GET 129/B. § (5) bekezdésével kapcsolatos alperesi jogi álláspont is téves. A határozat3. számú határozat megsemmisítését követően azt nem lehetett már alkalmazni, arra a GET sem nyújt lehetőséget. Az ex tunc hatályú megsemmisítés jogkövetkezménye az, hogy a határozatot a keletkezésére visszamenőlegesen nemlétezőnek kell tekinteni; annak tovább alkalmazásával kiüresedne a bírósági felülvizsgálat intézménye. Egyetértett ugyanakkor abban, hogy az ítélet új eljárásra vonatkozó utasításrészre hibás annak ellenére, hogy az alperes semmilyen alternatívát nem jelölt meg a helyes referenciaár számítás vonatkozásában. A perköltség tekintetében az alperes által előadottakat megalapozatlannak találta, melynek körében előadta, hogy a felperes a ténylegesen felmerülő költségeket kívánja érvényesíteni, az nem tekinthető eltúlzottak. Az, hogy a párhuzamos perekben esetlegesen hasonló tartalmú irat keletkezne, nem jelenti azt, hogy az irat elkészítésével és benyújtásával ne merülne fel munkaidő és költség.

[11] Az alperes ellenkérelmében a fellebbezési kérelmén túlmenően kérte, hogy az ítélet [34] bekezdésének második mondatát az ítéletből mellőzze; a perköltség felperesi vitatása, valamint a felperesi fellebbezés körében az elsőfokú ítéletet hagyja helyben. Álláspontja szerint a felperes fellebbezésében tévesen értelmezi a GET. 104. § (5) bekezdését a visszamenőleges hatályú díjmegállapítás körében és téves következtetéseket von le a Keretrendelet 3/A. §-ban szabályozott korrekciós díjrendezés vonatkozásában is. Amennyiben a határozat megsemmisítésre kerül, a hatóságnak ugyanarra az időszakra vonatkozóan kell új

határozatot hoznia. Ez nem minősül visszamenőleges díjalkotásnak, hanem azt jelenti, hogy nem maradhat határozattal le nem fedett időszak. Az új eljárás lefolytatásának a szükségességét erősíti a GET 129/B. § (5) bekezdése is, ami az új eljárásban hozott határozatra maga hivatkozik. A GET. 129/B. § (5) bekezdése egyértelműen átmeneti szabály, kizárólag a határozat megsemmisítése és az új határozat meghozatala közötti időre rendeli el a megelőző referenciaár-módszertan alkalmazását. Az ítélet [34] bekezdésének azon megállapítását, hogy az új hatósági döntést a határozat⁴ számú határozat alapján kell meghozni, nem vitatta.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezések nem megalapozottak.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával megalapozottan döntött az alperesi határozat megsemmisítéséről és az alperes új eljárásra kötelezéséről. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetért, azonban a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben mind a felperes, mind az alperes fellebbezéssel élt, azt magukra nézve sérelmesnek találták, azonban eltérő indokok alapján kérték a döntés felülvizsgálatát, és fellebbezési kérelmük is eltérő másodfokú döntés meghozatalára irányult. Ezért a fellebbezési kérelmekben előadottakat a másodfokú bíróság külön-külön vizsgálta. Ugyanakkor rögzíti az ítéltábla azt is, hogy az ügy érdemében hozott elsőfokú döntést sem a felperes, sem az alperes nem támadta, kizárólag az ítélet indokolását, illetve a lefolytatandó új eljárásban követendő iránymutatásokat tartották jogellenesnek és annak keretében kérték a döntés (annak indokolása) megváltoztatását, valamint hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

[15] Miután az elsőfokú döntés érdeme nem volt vitatott, azt a másodfokú eljárásban orvosolni nem kellett [Kp. 110. § (2) bekezdés], illetve az elsőfokú eljárás olyan hiányosságban sem szenvedett, amely a Kp. 110. § (1) bekezdés a)-c) pontja szerinti hatályon kívül helyezésre alapot adhatott volna, a másodfokú eljárásban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének ezért nem volt jogszabályi alapja. A másodfokú bíróság tehát kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az elsőfokú ítélet indokolási részének a megváltoztatása a fellebbezési érvek alapján megalapozott-e.

[16] A másodfokú bíróság a fellebbezésekben előadottak vizsgálatát megelőzően rögzíti, hogy teljes egészében egyetért az elsőfokú bíróság, valamint a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.312/2024/6. számú ítéletében kifejtett azon jogi állásponttal, hogy az árszabályozási ciklusra irányadó referenciaár-módszertan és a perbeli díjhatározat egymásra épül, a díj

mértéke a referenciaár-módszertanban lefektetett számítás alapján kerül meghatározásra, azzal direkt módon összefügg, ebből következőleg annak jogszerűsége kihat az arra alapított díjhatározatra is. E körben megfelelően értékelte az elsőfokú bíróság azt a körülményt, hogy a referenciaár-módszertant megállapító határozat megsemmisítésével a díjhatározat elveszíti jogalapját, ezért az jogszerűnek nem tekinthető, annak szintén visszamenőleges hatályú megsemmisítése indokolt. Az ügy érdemét tekintve az elsőfokú bíróság ennek megfelelően jogszerű döntést hozott.

[17] Szintén egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy a hatósági díj rendszerben nem maradhat szabályozással lefedetlen időszak akkor sem, ha a bíróság visszamenőleges hatályú megsemmisítő döntést hozott. Azaz az alperesnek azon időszakra is díjmegállapítási kötelezettsége keletkezik, amely időszakot a visszamenőleges megsemmisítés érinti, a díjmegállapítást pedig a bíróság új eljárásra utasító rendelkezésének megfelelően kell elvégeznie. A felperes éppen ezen okból (az elsőfokú ítélet új eljárásra utasító rendelkezése körében, a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatás jogszabálysértő voltára hivatkozással) kérelmezte annak megváltoztatását. Azt sérelmezte, hogy a határozat⁴ számú határozattal megállapított referenciaár-módszertan alapján számított tarifahatározat visszamenőleges díjmegállapítást jelent, mely a GET 104. § (5) bekezdésébe, 104/B. § (4) bekezdésébe, valamint a TAR NC 30. cikkének rendelkezéseibe ütközik. Álláspontja szerint ugyanis a GET 129/B. § (5) bekezdése ilyen esetben is biztosítja ex lege, hogy ne maradjon díjfizetéssel lefedetlen időszak, így a bíróságnak az alkalmazandó referenciaár-módszertant nem kell előírnia. A felperes által hivatkozottakkal szemben a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá. A közigazgatási bíráskodás (különösen az aktusfelülvizsgálati perek) specifikuma, hogy a bíróság a közigazgatási cselekmények jogszerűségét utólagosan vizsgálja és dönt azok jogszerűségéről. A Kp. 85. § (2) bekezdése ezzel összhangban egyértelműen úgy rendelkezik, hogy a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálja. A közigazgatási pernek – szemben a polgári jogi jogvitákkal - tehát nem az a célja, hogy a felek között fennálló vitás jogviszonyt rendezze, hanem az, hogy a per tárgyát képező közigazgatási cselekmény jogszerűségéről döntsön, és amennyiben az nem tekinthető jogszerűnek, úgy annak visszamenőleges hatályú megsemmisítéséről, vagy eltérő időponttól történő hatályon kívül helyezéséről rendelkezzen és emellett – amennyiben szükséges – új eljárásra való kötelezés keretében olyan helyzetet teremtsen, mintha a határozatot az alperes eredetileg is a jogszabályoknak megfelelően hozta volna meg. Ez a hatósági díjak tekintetében sem jelenthet utólagos díjmeghatározást, kizárólag a jogszabályoknak megfelelő utólagos reparációt, ami a díjmeghatározási kötelezettségre tekintettel viszont nem mellőzhető. E körben a visszamenőleges díjalkotás GET 104. §-ban meghatározott tilalma nem is értelmezhető, mivel a GET 129/B. § (5) bekezdése speciális rendelkezést ír elő arra vonatkozóan, hogy milyen módon kell eljárni arra az esetre, ha a referenciaár-módszertanról rendelkező határozatot a bíróság közigazgatási perben megsemmisítette. Azaz maga a jogszabály rendelkezik úgy, hogy a referenciaár-módszertan megsemmisítése esetén is visszamenőlegesen - az ott meghatározottak szerint - eltérő árakat kell alkalmazni. A kötelező jogszabályi előírást semmiképp sem lehet visszamenőleges jogalkotásként értelmezni. Az alkalmazandó díjakat pedig szükségképpen határozatban kell az alperesnek előírnia, ellenkező esetben a felek saját maguk általi jogértelmezésétől függene az alkalmazandó díjak mértéke, ez pedig nyilvánvalóan olyan helyzetet teremtene, ami a piac működését ellehetetleníti. Ezért nem lehetett helytálló a felperes azon érvelése, hogy az alperesnek a visszamenőleges időszakra vonatkozóan nem kell az alkalmazandó díjakról rendelkeznie, hanem azt kizárólag a GET 129/B. § (1)

bekezdése alapján kell rendezni, minden további hatósági aktus nélkül. Ilyen utasítást a megismételt eljárásra a bíróság nem írhatott elő. Az elsőfokú bíróságnak tehát szükségképpen meg kellett határoznia, hogy a megismételt közigazgatási eljárásban az alperesnek milyen referenciaár-módszertan alapján számított díjak alkalmazását kell előírnia. E körben nem volt jelentősége annak, hogy a megsemmisített határozat már egy teljesezésbe ment, vagy még le nem zárt időszakot érintett, mivel a díjhatározat mindkét esetben (lezárt/lezáratlan időszak) ex tunc hatállyal kerül megsemmisítésre, ebből következőleg visszamenőleges árszabályozást és korrekciót tesz szükségessé, mely egyebekben a Keretrendelet 3/A. §-ban szabályozott.

[18] A referenciaár-módszertan megsemmisítése esetére a GET 129/B. § (5) bekezdése pontos előírást tartalmaz arra vonatkozóan, hogy mely esetekben milyen referenciaár-módszertan alapján kell a díjakat megállapítani. Eszerint a jogerős bírósági döntést közvetlenül megelőzően alkalmazott referenciaár-módszertant, a szállítási rendszerüzemeltetési díjjal kapcsolatos árkedvezményeket, szorzókat és szezonális faktorokat, díjakat és áralkalmazási feltételeket kell alkalmazni mindaddig, amíg a Hivatal által a bírósági határozat alapján új eljárásban hozott, véglegessé vált határozat szerinti referenciaár-módszertan, szállítási rendszerüzemeltetési díjjal kapcsolatos árkedvezmények, szorzók és szezonális faktorok, vagy díjak nem alkalmazandók. Az elsőfokú bíróság a fenti kiegészítő szabályt helytállóan értelmezte akkor, amikor megállapította, hogy a határozat3, számú határozat megsemmisítése folytán az azt közvetlenül megelőző határozat2 számú határozat szerinti referenciaár-módszertan lett volna alkalmazható abban az esetben, ha az alperes az érintett időszak vonatkozásában új referenciaár-módszertant megállapító határozatát a bírósági döntés meghozataláig még nem hozza meg. Mivel az alperes 2022. október 5. napján a megismételt eljárásban meghozta a határozat4. számú határozatát, a GET 129/B. § (5) bekezdés záró mondatrésze alapján ennek a referenciaár-módszertannak az alkalmazását kellett a megismételt eljárásban kötelező jelleggel előírni.

[19] A másodfokú bíróság nem találta megalapozottnak az alperes fenti jogszabályi rendelkezéssel kapcsolatos azon jogértelmezését, hogy az új referenciaár-módszertan (határozat4. számú határozat) megállapítását megelőzően a 2022. január 12. és 2022. október 5. napja közötti időben a határozat3. számú határozat szerinti referenciaár-módszertan lett volna alkalmazandó, mivel - annak megsemmisítésétől függetlenül - az minősült közvetlenül megelőző referenciaár-módszertannak. A határozat3. számú határozat megsemmisítése folytán az a keletkezésére visszamenőleges időpontra a hatályát veszítette, ezáltal olyanak kellett tekinteni, mintha érvényesen létre sem jött volna. Ebből következőleg semmilyen joghatás kiváltására nem alkalmas, abból a továbbiakban sem jogosultságok, sem kötelezettségek nem származhatnak. Ezáltal egy, a bíróság által jogerősen megsemmisített határozat tovább alkalmazása fogalmilag kizárt.

[20] A másodfokú bíróság megalapozottnak találta a felperesi és az alperesi fellebbezés azon hivatkozását, mely az elsőfokú ítélet [34] bekezdés azon mondatára vonatkozott, hogy az alperes „A megsemmisített tarifahatározatot nem alkalmazhatja tovább az új határozat meghozataláig.”, mivel ezen előírás az új eljárásra vonatkozó utasítás szempontjából egyrésztől szükségtelen, másrésztől az ítélet végrehajtásában bizonytalanságot teremt azáltal, hogy olyan eljárási cselekményről rendelkezik, ami az új eljárás részét nem is képezheti. Az új eljárásban ugyanis – mint ahogyan arról az elsőfokú ítélet is a továbbiakban

rendelkezik - kizárólag a határozat4. számú határozatban megállapított referenciaármódszertant kell alkalmazni. A fenti okokra tekintettel a másodfokú bíróság a felek által sérelmezett és kontextusában nem értelmezhető mondatot az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzte.

[21] A fellebbezésében az alperes és a felperes is vitatta a felperes részére megállapított elsőfokú perköltség összegét. A felperes egyrésztől sérelmezte a 10. sorszámú beadványa elkészítése és benyújtása kapcsán felszámított, de el nem fogadott 4 óra munkadíjat. A 10. sorszámú beadvány azonban joghatályosan nem került benyújtásra (ügyfélkapuról nyújtották be cégkapu helyett), mely tény a felperes sem vitatta. A joghatályosnak nem tekinthető beadványt érvényes eljárási cselekménynek nem lehet tekinteni, ezért azzal kapcsolatban költség felszámítására sincs lehetőség. Éppen ellenkezőleg, a sikertelenül elvégzett eljárási cselekmény esetén, az ellenérdekű fél követelheti az ezzel kapcsolatban felmerült költsége megtérítését (Pp. 86. § (2) bekezdés). Ebből következőleg a perköltség csökkentése az elsőfokú bíróság által ezen indok alapján megalapozott volt függetlenül attól, hogy a beadványban leírtak – a felperes személyes előadása folytán – a per anyagát képezték és attól is, hogy egyébként a beadványt mind a bíróság, mind pedig az alperes megkapta, annak tartalmát ismerte. Egy nem hatályos irathoz ugyanis jogkövetkezmények nem fűződhetnek.

[22] Mivel a 10. sorszámú irat jogilag nem késedelmesen, hanem egyáltalán nem került benyújtásra, így az érdemi nyilatkozatát a felperes csak a 2025. június 18-án megtartott tárgyaláson tette meg, melyre a tisztességes eljáráshoz való jog garantálása érdekében az alperesnek nyilatkozattételi lehetőséget kellett biztosítani, ezáltal az a per indokolatlan elhúzódásához vezetett. Ez pedig egyértelműen a felperes nem megfelelő perbeli magatartására volt visszavezethető. Így a 2025. július 9-i tárgyaláson való részvételért és az arra való felkészülésért felszámított költséget az elsőfokú bíróság szintén jogszerűen mellőzte.

[23] Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a 17. sorszámú irat kapcsán felszámított költség jogellenességére annak elkésztetése (az elsőfokú bíróság által biztosított 3 napon túli benyújtására) okán, mivel azt a bíróság a 2025. július 9. napján tartott tárgyaláson joghatályosan előterjesztett beadványnak fogadta el, mely körülményről a feleket a tárgyaláson, a jegyzőkönyvben rögzített módon tájékoztatta. E körben helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a pervezető végzéséhez az elsőfokú bíróság nem volt kötve (Pp. 357. § (2) bekezdés), azt megváltoztathatta, ezáltal a perbeli cselekményt joghatályosan megtett cselekménynek tekinthette, amely perköltség felszámítására alapot adott.

[24] Az elsőfokú perköltség mérséklése kapcsán az alperes szintén alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperes a párhuzamos perekben hasonló tartalmú beadványokat szerkesztett, ezáltal olyan mértékű munkát nem fejtett ki, mely a felszámított perköltséget indokolta volna.

[25] Az ítéltábla kiindulópontként rögzíti, hogy az elsőfokú perköltség megállapítása során – a felek által sem vitatottan, a keresetlevél előterjesztésének időpontjához köthetően – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: régi IM rendelet) rendelkezéseit kellett alkalmazni. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a jogalkotási folyamat során a régi IM rendeletet felváltó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) megalkotásának alapja a Kúria K-PJ-2024-169 BHGY azonosítóval közzétett ítélete volt. Ezt alátámasztja az is, hogy az IM rendelet a preambulumbekzdéseiben és a normatív rendelkezései között is szinte szó szerint megismétli a hivatkozott kúriai döntés egyes rendelkezéseit. A Kúria ítélete ugyan polgári jogi ügyben született, ugyanakkor mivel a Kp. 35. § (1) bekezdés utaló szabálya alapján a költségekre a Pp. szabályait kell eltérésekkel alkalmazni, ezért az precedensképes döntésként a közigazgatási perekben is irányadó. Erre tekintettel a Pp. 346. § (5) bekezdés második mondatát – amely szerint a jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította – ebben az esetben is alkalmazni kellett. A Kúria ítéletében – többek között – azt hangsúlyozta, hogy a bíróságnak a perköltség mérséklése körében végzett aránytalansági vizsgálata az ügyvéd munkájának tartalmi megítélésére nem terjedhet ki. (...) A tényleges tevékenység arányossága szempontjából nem vizsgálható, hogy az ügyvéd beadványai milyen terjedelműek (ez ugyanis a beadványok oldalszámához kötné a költségigényt) és nem értékelhető a munkája tartalmi minősége. (...) Az aránytalansági vizsgálatnál számtalan, az adott ügyben felmerülő egyéb körülmény is értékelhető (pl. a bírósági eljárás időtartama, az ügyvédnek az ügyfele érdekében végzett, a perrel összefüggő egyéb tevékenysége), nem releváns viszont a bíróság véleménye (pl. az milyen arányban áll egy átlagos havi munkabérrel). A Kúria – a felülvizsgálati kérelem helytálló okfejtésére visszautalva – rámutat arra, hogy a munkadíj nem az ügyvéd nettó jövedelme, hanem abból finanszírozza a tevékenysége végzéséhez szükséges és indokolt összes kiadását (pl. kamarai díj, biztosítás, irodabérlet, rezsiköltség, alkalmazotti munkabér, eszközök vásárlása és pótlása). Az ügyvédi munkadíj az elvégzett munka ellenértéke, amelyet az ügyfél részben vagy egészében a jogi képviselőjének a per időtartama alatt már megfizetett. A pernyertesség esetén járó perköltség azt jelenti, hogy a bíróság a munkadíj megtérítésére a pereszes felet a pernyertes fél javára kötelezi (azaz ügyvédi költségét a pereszes féllel fizetteti meg), mivel alappal perelt, illetve alaptalanul perelték.

[26] A fentiek alapján a felszámított munkadíj csökkentéséhez az ügyvéd munkájának tartalmi megítélése, beadványainak szakmai minősítése nem lehetett alap, azt a bíróság a mérséklés körében végezhető aránytalansági vizsgálat körén nem értékelhette, ezáltal az alperes ezen hivatkozása alapján a perköltség mérséklésére nem volt lehetőség.

[27] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[28] A fellebbezések alaptalansága folytán a másodfokú eljárásban egyik fél sem lett pernyertes, ezért a másik fél perköltségnek megtérítésére a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján - az alperesi érdekelt esetében a Kp. 35. § (1) bekezdés a) és b) pontjának alkalmazhatósága

hiányában, miután sem az általa támogatott, sem az ellenérdekű fél nem pernyertes - egyik fél sem volt kötelezhető, ezért a másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy a felek és az alperesi érdekelt a költségeiket maguk viselik.

[29] Az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárás illetéke 48.000 forintban került megállapításra, melyet a felek a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján egyenlő arányban kötelesek viselni; ugyanakkor az alperest terhelő részilleték (24.000 forint) összege az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad. A felperes az őt terhelő fellebbezési részilletéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára, az állami adó-és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát (30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont). Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[30] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 18.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró